

Vass György Imre 1948. február 19-én született Szekszárdon, 2013. december 4-én halt meg Pakson. Sírja a paksi Kálvária temetőben található. Édesapja Vass György, édesanyja Kertész Julianna. Gyermekéveit egy édes- és két féltestvérével Faddon töltötte. Itt járt általános iskolába.

Sokáig csak nézte és rajzolta a környezetet. Családi háttere, mely művészi fogékonyságát motiválhatta volna, nem volt. Az általános iskolában látta meg Molnár M. (Mócsi) György festőművész – későbbi rajztanára – műveit. A képzőművészet iránti kíváncsisága az ő hatására fejlődött ki benne. Rajztanára inspirációjára kezdett el foglalkozni előbb festéssel, majd szobrásszal.

196-ban Baján vízügyi technikumot végzett, majd a rá következő évben technikai minősítő vizsgát tett. A középiskolás években nem voltak mesterei. Szakkörökre egy darabig járt ugyan, de nem tudott azonosulni a bajai pedagógusok szemléletével, így autodidakta módon, egyedül élt csendes alkotásban. Ez ideig nagyapja után Vass Imreként ismerték.

1970-ben, Pakson találkozott először a Tolna Megyei Képzőművészeti Stúdió tagjaival. Egy hónap töltött el Szolnokon helyi és szegedi képzőművészekkel, megkapva minden anyagi, technikai erőforrást és szellemi lehetőséget. Erről az időszakról így nyilatkozik:

„Nem volt haszontalan. Saját műtermünk és szabad szellemünk volt. Annyi festéket sem előtte, sem utána nem láttam. (Vass György: Láttam a világ egy szeletét, de a világ nem látott engem. Önéletrajzi vallomás. Paksi Tükör 1996. I. sz. 23-25.p.)

Ekkor kellett bevonulnia a seregbe. Leszerelése után, 1970-ben Mócsi javaslatára – stúdió pályázatra leadott anyagával – festőművészként lett tagja a Tolna Megyei Képzőművészeti Stúdióknak. A tagság megtartásának a feltétele legalább az évenkénti legalább egy-két zsűriztetett alkotással való megjelenés volt. Egyszeri nekifutásra, sikertelenül felvételizett a Képzőművészeti Főiskolára (ekkoriban ötszáz jelentkezőből huszonegynéhányat vettek fel). Így szakmája mellett művelte a képzőművészetet.

1971 művészeti fordulópont volt az életében. Ekkor abbahagyta a festést és csak faragással foglalkozott. Először fával, majd kővel és végül fémmel dolgozott. Bár a kezdeti időben a kiválasztott anyaghoz való felszerelés híján csak tervek születtek. Az anyaggal való kapcsolatáról önéletrajzi vallomásában így ír:

„Kívülállónak nehéz erről beszélni, mert ha egy szobrász sokat beszél, az író... Állsz a fa vagy a kő előtt, és nézitek egymást, mit akarsz te, és mit az anyag? Ki kit fog megerősíteni? Van-e lehetőség, hogy együtt csináljátok? Az első vésőnyomig ez a kérdés, de odáig el kell jutni. A döntés pillanat ez, amikor már együtt vagyunk, és mindketten tudjuk, hogy „mi” leszünk. A kételyek időszaka, ami egyre nehezebb, mert megtanulod tisztelni az anyagot, és az anyag elfogad. Élővé válik, mint volt, ezt az igényét és létét vissza kell adni. Egy törzs, egy szikladarab a világ! Bármilyen lehet belőle, hogy mégis hogy alakul, az a kezdedben és a párbeszédben van.”

A hetvenes évek művészeti pályájának legintenzívebb korszaka volt. több ösztöndíjat, nívódíjat, díjat és kitüntetést kapott, többnyire távoli városokban (egyiket még külföldön is). Sokat dolgozott és meghatározó szerepe volt a Tolna megyei képzőművészeti élet alkotóházaiban kialakításában. „Az 1980-as években a dunakömlődi malomban nyaranta működő művésztelep szervezésében – eleinte mint résztvevő, később mint az épület tulajdonosa vett részt -, és próbált kedvező körülményeket, támogatást, kiállítási lehetőségeket teremteni az alkotók számára.” (Kernné Magda Irén: Híres paksi elődeink. Életrajzi gyűjtemény. Paks, Pákolitz István Városi Könyvtár 2014. 164.p.) Idővel anyagilag, szellemileg és idegileg kimerülve hagyta ott az egykoron nagy lehetőségnek látott dunakömlődi malmot, mely ma első családjának otthona.

A stúdiós évek alatt olyan művészekkel került kapcsolatba, mint *Bakó László (szobrász), Budahelyi Tibor (szobrász), Csáki Ida (szobrász és költő), Fusz György (szobrász-keramikus), Heritész Gábor (szobrász), Samu Géza (szobrász), Takács Béla (festő), Akriditész Themisztoklész (szobrász), Tóth József (szobrász), Varga Géza (szobrász), V. Delast Elena (festő, grafikus)* és még sokan mások. Ma már a legtöbbjük nem csak az országban híres.

Dolgozott a Paks-faddi, majd a Szekszárd-paksi víztársulatnál, a Paksi Városi Tanácsnál, a költségvetési üzemnél különféle beosztásokban (tervező, kivitelező, műszaki előadó, osztályvezető), 1996-tól a Paksi Polgármesteri Hivatal vagyongazdálkodási osztályának főmunkatársa volt. Szakmáját, munkáját rokonította a képzőművészettel. Egykori elmondása szerint abban is volt alkotás, főleg míg tervezőként, kivitelezőként dolgozott. Munkássága városépítészeti szempontból is jelentős. Sokoldalú tehetsége révén számos művészeti területen alkotott, és gazdagította nem csak a paksi, de a távolabbi városokban élők életét is.

Fontos részt vállalt Paks várossá nyilvánítása idején az atomerőmű-építés és a Dózsa György út építészeti rekonstrukciójában, az újonnan épülő városi közterek és parkok tervezésében és kialakításában. Nevéhez fűződik a *Lengyel – Magyar Barátsági park* kialakítása a Szent István téren Ő tervezte az ott felállított szökőkutat is. Részt vett a valamikori Tüzép helyére tervezett *KRESZ-park* (akkori Gyermekliget) megalkotásában. Tervezte a gyermekligeti játszótér berendezéseit és részt vett azok faragásában.

Tervezője és kivitelezője volt a bölcskei dr. Soproni Sándor Római Kori Kőtárnak (1994-0995)

Mindezek mellett részt vett a Duna szakaszon időnként végigvonuló árvizek elleni védekezésben.

A művészeti alkotást megmagyarázható folyamatként írja le: *„Megszületik egy érzésből a gondolat, és ez valahogy tárgyasul. Van, amelyik hosszabb, van, amelyik rövidebb ideig érik, olyan is van, amelyből soha nem lesz szobor. Ma már különösen hosszabb idő kell a megvalósuláshoz.”* (Rákosi Gusztáv: Szobrokban tárgyasult érzelmek. Tolnai Népszerűség, 2011. április 19.3.p.)

Alkotópályája rendkívül változatos. Festéssel kezdte, majd szobrászathoz, először a fához fordult. Ezt követte a kő, majd az üveg és fém, valamint ezek ötvöze. Az 1970-es, 80-as években volt a legtermékenyebb. Alkotásai méretét nagyban befolyásolta anyagi helyzete. Szobrainak nagysága a néhány centimétertől a hat méterig terjed. Kisplasztikái az általa elképzeltnek méretarányosan kicsinyített másai. Többségük köztéri elhelyezésre is alkalmas. Termékeny időszakában számolatlanul ajándékozta el alkotásait, így festményeinek és szobrainak jó része ma már ismeretlen magánszemélyek tulajdonában van. Számos művét őrzi első és második családja.

Két házasságából három gyermeke született, öt gyermeket nevelt. Pakson élt és dolgozott. Ő maga azt tartotta értéknek egy városban, *„ahol folytatják következetesen a múltat. Hiszen az onnan táplálkozik, arra épül, és azt folytatva válik újjá.”*

Alkotói munkássága során olyan értéket teremtett, amelyre Paks város méltán lehet büszke.

Kiállítások:

- 1971. Szekszárd, Babits Mihály Megyei Művelődési Központ
- 1973. Nemzetközi Amatőr Drezda Díj, Drezda
- 1975. Szekszárd, Babits Mihály Megyei Művelődési Központ

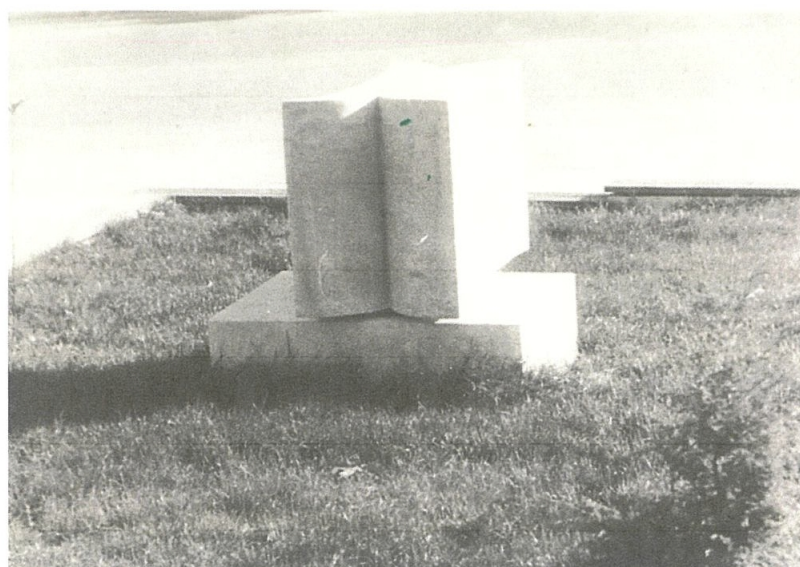
- 1976. Szekszárd, Babits Mihály Megyei Művelődési Központ
- 1976. Szekszárdi Műszergyár
- 1980. Paksi Közművelődési Intézmények Igazgatósága Paks, Marx tér 2.
- 1980. Paksi Atomerőmű Vállalat
- 1984. Babits Mihály Művelődési Központ, Szekszárd
- É. n. Paks: Stúdiókiállítás az SZTK előtti parkban
- 1998. Paks, Csengey Dénes Kulturális Központ
- 2004: Paks Város Önkormányzata
- Egyéb helyszínek: Pécs, Tokaj, Szombathely, Szolnok, Drezda

Díjak:

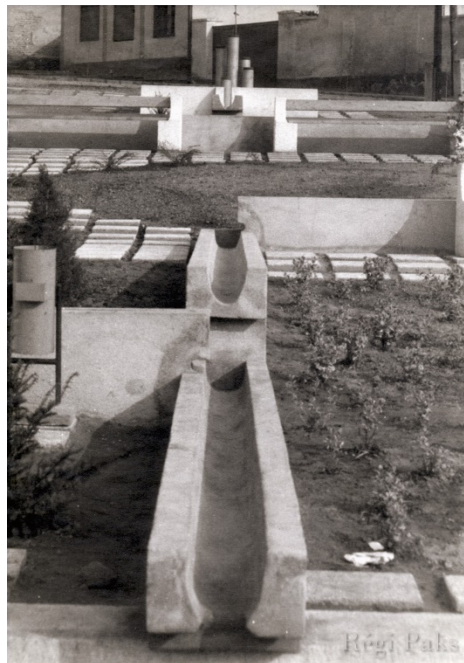
- Pécs - országos díj
- Budapest, Ernst Múzeum - nemzetközi díj
- Szombathely - Savaria díj
- Budapest - XII. kerület – nívódíj
- Tokaj - nívódíj, többször ösztöndíj
- 1974 - „25 éves a Művelődési Ház Mozgalom” pályázat: I. díj – Szekszárd
- 1975 - Tolna Megyei KISZ Bizottság Képzőművészeti Ösztöndíj
- 1979 - Paks: Kiváló társadalmi munkás díj
- 1998 - Bölcske községért elismerő jelvény
- 2002 - Budapest. Emléklap a dunai árvíz elleni védekezésben tanúsított helytállásért

(Ismert) Köztéri alkotások:

- Extenzív forma
(1980, Paks Dózsa Gy. u. és Kossuth L. u. sarok)

- Szökőkút
1980, Paks, Lengyel-magyar Barátság park

- Dr. Soproni Sándor Római Kori Kőtár, Bölske
(1996, Bölske Paksi u. 3.)

- Életfa
(2004, Fadd)

- Hármaskereszt
(Dunakömlőd 2016 november 5, Keresztvölgy. A dunakömlődi németek kitelepítésének 70. évfordulója alkalmából)

